VETUSTI EPIGRAMMATIS IN MARMORE SCALPTI NEAPOLI IN AEDIBUS PP...

In marmore ſcalptum, lectu difficillimum, in quo etiam opere anaglyptico vir, & mulier, inque medio puellus ſtantes viſuntur: Neapoli in fundamentis ædium Sacerdotum Divi Vincentii de Paullo inſtitutis *victitantium*, Februario menſe anno 1759. repertum juxta prægrande, ac rotundum plenæ artis columbarium nuperrime quoque detectum, columnis, tholo, ollis ex creta figlina, & ære cyprio, lucernis, ac quamplurimis nominibus inibi ſepultorum in pariete Græce depictis, præter reliquas bene multas vetuſtatis res eximias ornatiſſimum: ab Jacobo Martorellio in Regia Academia Græcas litteras docente exſcriptum, ac Latine verſum: omnia, adjectis fide optima ſchematibus, longiori commentario ad Atticæ priſcorum civium inſtitutionis decus, & commendationem brevi honeſtanda.

Ἄγγελε Φερσεφόνης Ἥρμη, τίνα τόνδε προπομπεῖς
    Εἰς τὸν ἀμείδητον τάρταρον Ἀΐδεω;
Μοῖρα τὶς ἀεικένεος τὸν ἀρίςων ἥρπασε Παύλης
    Ἑπταέτη, μέσσος δ᾽ ἐςὶν ὁ παῖς, γενετῶν.
Δακρυχαρὴς Πλέτων, ὃ πνεύματα πάντ᾽ ἀγρότεια
    Σοὶ νέμεται, τί τρυγᾷς ὄμφακας ἡλικίης;

Nuncie Perſephones, quemnam, Cyllenie, ductas
    Nil ubi riſus eſt, tartara in ima Erebi?
Parca, haud quo eſt melior, rapuit ſtultiſſima Paullæ
    Septennem e gnatis, qui medius ſtat, is eſt.
Improbe; vita hominum haud tua, quæ ſit acerbula, Pluto,
    Ætatem cur tu demetis omphaciam?

Hoc Epigramma ita ante hos paucos dies prodiit ex typographia Simoniana; eaque Editio prae altera, quae ſequitur, Prior nuncupabitur.

IDEM EPIGRAMMA

Rurſus cum marmore δι᾽ αὐτοψίας (*oculata fide*) collatum, foedisque mendis deterſum: quod heic ſuae integritati reſtitutum, novaque verſione donatum Lectoribus ſiſtitur, non ſine brevibus animadverſionibus. Editor namque poſterior, quo minus breve hoc epigramma *longiori honeſtaret commentario*, deterreri se ait pervulgato adagio: Μέγα κακὸν, Μέγα βιβλίον. Ceterum is recte moratos lectores monet, ſe nihil poſteriore hac qualicumque cura detractum velle exiſtimationi prioris Exſcriptoris; quippe qui, quum propoſito veluti programmate palam fecerit, epigramma ſibi *lectu difficillimum* fuiſſe viſum, veniam potius quam criminationem apud aequos rerum æſtimatores nanciſcetur.

Ἄγγελε

Ἄγγελε Φερσεφόνης Ἑρμῆ, τίνα τόνδε προπομπεῖς
Εἰς τὸν ἀμείδητον τάρταρον Ἀΐδεω;
Μοῖρά τις ἀεικέλιος τὸν Ἀρίστων' ἥρπασ' ἀπαυγῆς
Ἑπταέτη, μέσσος δ' ἐστὶν ὁ παῖς γενετῶν.
Δακρυχαρὴς Πλούτων, οὗ πνεύματα πάντα βρότεια
Σοὶ νέμεται, τί τρυγᾷς ὄμφακας ἡλικίης;

Nuntie Persephones Cyllenie, Ditis in imos
Qualem deducis tristia regna specus?
Inter utrumque parentem en stat septennis Ariston,
Parca ferox luci quem abstulit aetheriae.
Nonne tuum est, Pluto, quidquid mortale sub aethra est?
Heu cur aetatem quae sit acerba, secas?

V.1. Ἑρμῆ. In priore Edit. Ἤρμη: errore typographi, H pro E, & accentu in priore apposito, qui super ultimam circumflectendus erat. Pudet autem his immorari; mendas enim id genus notare, de iisque tragoedias excitare quid est aliud, quam lectoribus convitium facere? Et tamen est, qui triumphum sibi decerni superbissimum postulat, ubi quid hujusmodi in aliorum scriptis profligaverit. Nonne in typographo magis praestat, quam in quovis alio hanc fabam cudere?

V.3. Μοῖρά τις ἀεικέλιος. Mire heic exuberant παροράματα prioris Editionis. Ibi Μοῖρα τὶς: mendo typographi; nam si interrogatio subest, Μοῖρα τίς cum accentu acuto scriptum oportuit; sin minus, μοῖρά τις, accentu in ultimam praecedentis retracto. Sed hoc levius; illud vero quis ferat, quod pro genuino ἀεικέλιος, portentosum ἀεικένεος supponitur? Prima τοῦ Ἀεικέλιος syllaba est ἀει, per συνίζησιν, notam Grammaticis figuram. Sub terminatione ος masculina, latet sequior sexus; id quod in compositis familiarissimum Atticis fuit; etsi vetustiores, Poëtae praesertim, composita per generum species inflectere amabant; ut in hoc ipso Ἀεικέλιος usu venit; cujus ἀεικελίη reperitur apud Homerum. Porro prioris Editionis istud Ἀεικένεος inde fluxit, quod littera Λ in marmore ita τῷ I adhaeret, ut utraque littera simplex elementum N ementiatur. Exscriptor autem, ut versûs ratio sibi constaret, E de suo admensus, Ἀεικένεος obtrusit. Haeccine est in describendis vetustis titulis ἀκρίβεια & fides?

Ibid. Τὸν Ἀρίστων' ἥρπασ' ἀπαυγῆς. In priore Edit. τὸν ἀρίστων ἥρπασε Παυλῆς, quot verba, totidem glomerantur σφάλματα. Primum quia Ἀρίστων' cum apostropho scribendum fuerat, ut integrum sit Ἀρίστωνα, proprium pueri nomen a recto Ἀρίστων ωνος. Deinde praeter fidem marmoris, sequitur: ἥρπασε Παύλης. In marmore sic scalpitur: ΗΡΠΑΣΑΠΑΥΓΗΣ, quae verba hoc prorsus pacto sunt distinguenda: ΗΡΠΑΣ ΑΠΑΥΓΗΣ, vel ἥρπασ' ἀπ' αὐγῆς, *surripuit luci*, non ἥρπασε Παύλης. Ex qua praepostera litterarum secretione & illud ἀπροσδιόνυσον Matris *Paullae* nomen fluxit: prorsus, ut leviter dicam, inconsulto. Nam εὐγενείας controversiam Aristoni movere quis potuisset, quasi Matrem *Paullam* dumtaxat digito monstraret, Patre praeterito: certe quod, tamquam vulgo quaesitus, genitorem ciere non posset. Apage sis; & facessat hinc illa nescio quae *Paulla*. Nam, si nihil aliud, Ariston ipse μέσος γενετῶν, natalium εὐγένειαν apud Praetorem jure sibi optimo vindicabit.

V.4. In marmore ΕΠΤΑΕΤΗΙ, ubi ultimum I παρέλκει.

Ibid. Γενεταὶ heic non *gnati* sunt, sed *genitores*, inter quos medius stans puer in anaglypto (perinde ac describitur in subjecto epigrammate) scalpitur.

V.5. Δακρ. Πλ. *Pluto gaudens lacrymis*. Rectus casus pro quinto.

Ibid. Πν. παν. βρότ. *omnes mortales animae*. Potuisset & hic versus ita verti: *Non tibi mortales omnes, Pluto effere, cedunt?* In priore Edit. παντ' ἀγρότεια: quae postrema vox hactenus inaudita est, nec alibi investiganda, nisi in παροράματι Exscriptoris, qui ubi in marmore confertis litteris, vocibusque nullo intervallo discretis, scalptum reperit ΠΑΝΤΑΒΡΟΤΕΙΑ, autumavit illud B medium male tornatum, esse Γ: inde ejus typographus audacter, tota licet reclamante Graecia, ἀγρότεια typis mandavit.